

5.

U s t a w a

z dnia 8 listopada 1921 r.

w przedmiocie tymczasowego zaopatrzenia pracowników polskich kolei państwowych w byłym zaborze austriackim w razie nieszczęśliwych wypadków.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Kolei Żelaznych do wydania, w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i z Ministrem Skarbu, tymczasowych przepisów, które, do czasu jednolitego uregulowania dla całego obszaru Państwa ubezpieczenia pracowników polskich kolei państwowych od nieszczęśliwych wypadków, normować będą zaopatrzenie tych pracowników w b. zaborze austriackim.

Art. 2. Od chwili wejścia w życie niniejszej ustawy pracownicy polskich kolei państwowych podlegają obowiązkowi ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków, przewidzianemu przez ustawy austriackie z dnia 28 grudnia 1887 r. (Austr. Dz. Ust. № 1 z r. 1888), z dnia 20 lipca 1894 r. (Austr. Dz. Ust. № 168) i z dnia 21 sierpnia 1917 r. (Austr. Dz. Ust. № 363).

Dla zapewnienia pracownikom polskich kolei państwowych tych praw, jakie na zasadzie powyższych ustaw już nabyli, przepisy tymczasowe, jakie wyda Minister Kolei Żelaznych na zasadzie art. 1, będą zawierały postanowienia, z mocy których:

- a) w razie nieszczęśliwego wypadku w służbie kolejowej będzie przysługiwało pracownikom polskich kolei państwowych w b. zaborze austriackim lub ich rodzinom prawo do zaopatrzenia, co najmniej równego temu, jakie im zapewniają wyżej powołane ustawy;
- b) będzie im przysługiwał wpływ na rozstrzygnięcie o zaopatrzeniu w poszczególnych wypadkach co najmniej w tym samym stopniu, w jakim był on im przyznany w zakładach ubezpieczeń, utworzonych na zasadzie ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. (Austr. Dz. Ust. № 1 z r. 1888).

Art. 3. Prawa do zaopatrzenia, przyznanego przez przepisy, wydane na zasadzie art. 1, nie wolno pozbawiać nikogo, ani też prawa tego uszczuplać przez specjalne umowy lub w inny sposób. Uprawniony może stoli rzec się dobrowolnie korzystania i uprawnień, przysługujących mu na zasadzie powyższych przepisów.

Art. 4. Przepisy, wydane na zasadzie art. 1, dotyczyć będą wszystkich pracowników etatowych i nietatowych oraz uczniów i praktykantów, z wyjątkiem pracowników sezonowych i czasowych, którzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia w Zakładzie ubezpieczenia robotników od wypadków we Lwowie.

Art. 5. Do wyłącznego orzekania w sporach o roszczeniu do zaopatrzenia, wynikłych z przepisów, wydanych na zasadzie art. 1, powołany jest Sąd Rozjemczy dla Zakładu ubezpieczenia robotników od wypadków we Lwowie z siedzibą we Lwowie z tem, że dla rozpatrywania powyższych spraw dwóch ase-

sorów i ich zastępców powoła Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z pośród osób technicznie wykształconych, jednego asesora i jego zastępcę powoła Minister Kolei Żelaznych, a jednego asesora i jego zastępcę wybiorą uprawnieni do zaopatrzenia w myśl art. 4 pracownicy polskich kolei państwowych. Asesorzy i ich zastępcy, powołani przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej, względnie przez Ministra Kolei Żelaznych, nie mogą zajmować stanowisk służbowych na polskich kolejach państwowych. Wysokość udziału Skarbu Państwa w kosztach powyższego Sądu Rozjemczego oznaczy Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Pracy i Opieki Społecznej i Kolei Żelaznych.

Art. 6. Pracownikom polskich kolei państwowych, uprawnionym do zaopatrzenia w myśl przepisów, wydanych na zasadzie art. 1, nie przysługuje wobec swego zarządu prawo żądania odszkodowania na zasadzie ustawy z dnia 5 marca 1869 r. (Austr. Dz. Ust. № 27), wyjąwszy jednak wypadki, przewidziane w §§ 46 i 47 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. (Austr. Dz. Ust. № 1 z 1888 r.). Natomiast w razie, jeżeli nieszczęśliwy wypadek posiada znamiona, upoważniające poszkodowanego, względnie jego rodzinę, do żądania odszkodowania na zasadzie ustawy z dnia 5 marca 1869 r., zaopatrzenie, przewidziane w przepisach, wydanych na zasadzie art. 1, podwyższa się poszkodowanemu o połowę, w razie stałego kalectwa nawet ponad ten wymiar, podług zachodzących okoliczności najwyżej do 133% rocznego zarobku, zaopatrzenie zaś, należące się pozostałej rodzinie, podwyższa się o $\frac{2}{3}$, o ileby jednak zaopatrzenie tej rodziny przez zwiększenie o $\frac{2}{3}$ łącznie przewyższało całkowity zarobek roczny poszkodowanego, należy je zmniejszyć do tego wymiaru.

Art. 7. Z dniem 31 grudnia 1920 r. Zakład ubezpieczeń pracowników austriackich kolei żelaznych od nieszczęśliwych wypadków w Wiedniu przestaje skutecznie ubezpieczania od wypadków, któreby wydarzyły się po tym terminie na ziemiach polskich b. zaboru austriackiego, a dotknęły pracowników polskich kolei państwowych.

Prawo i obowiązki powyższego Zakładu w stosunku do wypadków, które zdarzyły się przed wejściem w życie niniejszej ustawy, przechodzą z dnem 1 stycznia 1921 r. na zarząd polskich kolei państwowych.

Art. 8. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Kolei Żelaznych w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i Ministrem Skarbu.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1921 r.

Marszałek: *Trampozyński*

Prezydent Ministrów: *A. Pohikowski*

Minister Kolei Żelaznych: *Sikorski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

Minister Skarbu: *Michalski*